

Lasten osaston kirjeenvaihtajille ja avustajille

Lasten osasto on viime aikoina ollut kokolailla tyhjä lasten kirjoituksista. Pienet toverit tietenkin ovat viettäneet kesäaikaa luonnosta nauttien, sikäli kun ovat olleet tilaisuudessa, täysin siemauksin.

Eräs täti tässä kerran kirjoitti Toverittareissa, että lasten on kesälomalla ollessa jätettävä kirjoittaminen ja lukeminen kokonaan syrjään ja voimistuttava kaikella tavalla niin henkisesti kuin ruumiillisesti, että sitä paremmin kykenisi syksyn tultua tarttumaan luku- ja kirjoitusharrastuksiin.

Nyt kun syksy jo tekee tuloaan ja illat pitenevät, niin voitaisi jo ruveta miettimään, millä tavalla olisi sopivin tervehtiä toisia tovereita lehdessä. Aiheita kyllä löytyy hyvin paljon, että ei lainkaan ole pakko jokaisen kirjoittaa samasta asiasta. Ajatuksen kokoonpano käy helpommaksi, jos vanhemmat viitsivät hieman avustaa.

Lasten osastoa ei pidä enää tästä eteenpäin jättää tyhjäksi, vaan on kiiressä alettava kyhäämään ajatuksia paperille. Kun ihanneliitot taas alkavat toimintansa, niin niissä on pidettävä huoli, että Toverittareen valitaan kirjeenvaihtajia. Niidenkin lasten jotka eivät voi ihanneliitoissa kirjoitusta harjoitella, sopisi yhtähyvin säännöllisesti kotona vanhempiensa avustuksella kehittyä kykeneväksi käyttämään suomenkieltä.

Ne toverittaret, joilla on erikoista taipumusta lasten maailman ymmärtämiseen voisivat taas nyt kirjoittaa kertomuksia y. m. lasten opiksi ja huviksi. Varsinkin nyt kun Toveritar vähän väliä ilmestyy 16 sivuisena, että siinä on runsaasti tilaa kaikenlaisille kirjoituksille.

Sis, ahkerammin työhön lasten osaston pirteänä pitämiseksi.—H.

Lasten kasvatuksesta

Alkää kasvattako poikalapsia tosin kun tyttölapsia. Se tahtoo sanoa: sillä alkää kun tyttärensä auttavat teitä tiskaamisessa, lakasimisessa, paikkaamisessa tai ruuan laittossa y. m. s., alkää salliko poikanne juoksennella teillä tietämättömillä, tai istuskella huoneen ummeh-tuneessa ilmassa lukemassa roska kirjallisuutta ja sitten saapua vaatimaan ruokaa tai puhtaita vaatteita samalla kun toisetkin perheen jäsenet ja vielä tämän lisäksi tehdä kiusaa valvaa nähneelle sisarelle. Tämäntapaista näkee ja kuulee hyvin usein. Sattuu näkemään niin suurta vääryyttä vanhempien taholta lapsiaan kohtaan, että se on pannut tämänkin kirjoittajan miettimään ja ihmettelemään. Pojat saavat vetehtiä useinkin aivan niinkuin itse haluavat, siihen ikään asti kun heille jo voi työpajoista työtä saada. Tyttöjen täytyy vaikkapa he olisivat perheen nuorimpia, auttaa äitiä kaikissa kotiaskareissa, luopua kaikista huvituksista tai harrastuksista, ilman että he saisivat kaikesta tuosta lempeän sanan, hyvää, tai että sitä edes kuukaan huomaisikaan miksiään hyödyksi tai uhrautuvaisuudeksi.

Joillakin henkilöillä on kummalliset käsitteet asioista. Kuten esimerkiksi: "Osaako teidän pojat pestä, keittää, silittää y. m. s.

No mutta kaikkea sitä näkeeekin. Meidän Kreetta on viidennellätoista, eikä hän osaa vielä mitään, en ole välittänyt lasta rasittaa."

Ja sitten jonkun kolauksen sat-tuessa haukutaan samaista Kreettaa kaikille ihmisille, ettei siitä tule ihmistä, ei osaa edes lusikkaa käteensä hakea. Minun käsitykseni on sellainen, että lasten hyveistä silloin kun he ovat vielä alle viiden kuudentoista, samoin kun heidän vi-joistaan eli virheistään, voi koke-naan joko ihailta tai syyttää heidän vanhempiensa.

Yllämainittuun ikään asti ovat lapset enimmäkseen äidin lähettyvillä. Ja jos he silloin ovat ikkeltä, on äiti sallinut heidän olla sellaisina. Noin kuudentoista vuotiaat jo enimmäkseen käyvät töissä tai ovat ylemissä kouluissa, jossa he tulevat kosketukseen kaikenlaisten henkilöiden kanssa. He ovat hyvin vähän kotona ja aivan kun kasvavivat kokonaan tuon uuden seurapiirin keskellä. Kotona annetut hyvätkin neuvot haihtuvat ja käytäntöön otetaan kaikki se, mikä sakissa on sallittua. Silloin ei enää voi tästä syyttää vanhempia, vaan suoraan lapsen herkkyyttä. Koti kasvatuksen vaikutus häneen voi palata jälleen, kun mieheksi tai naidoksi varttuu. Tavattoman suuri merkitys on koti kasvatuksella. Hellällä kärsivällisyydellä kasvatetut lapset hyvinkin nuorina tuottavat iloa ja lohdutusta. Esimerkiksi jos äiti sairastuu, tarjoaa lapsi itse apuaan, ja jos hän on totutettu kaikkeen jo en-nemmin, niin osaa hän hoitaa sairastakin, vielä muun työnsä ohella. Hän voi pariksikin viikoksi luopua lasten leikeistä, tuttava piirinsä iloista ja sulkeutua kotitehtäviin ja täten helpottaa perheen rahanmenoja. Hän tekee tämän sittenkin, vaikka häntä kehoitettaisiin menemään ulos leikkiin. "Minä menen puoleksi tunniksi ja toiset eivät saa tehdä minun töitäni, vastaa hän." Ja hän palaa täsmälleen lupauksensa mukaan. Mutta ennen kun tällaista voi lapselta odottaa, täytyy hänen olla tietoinen tehtävistä, ymmärtää kuinka se ja tuo tehtävä on tärkeä, min-kä tähden se on tärkeä ja kuinka suuri hyöty siitä on, jos se tulee perheen jäseneltä tehtyä, eikä tarvitse olla vieras hänen tilallaan. Olen varma, että jos puhutte lapselle suoraan ja avoimesti elämän ko-vuudet selittäen isän ja äidin ase-man, selittäen vanhempien velvollis-uuden lapsiinsa ja lasten velvollis-uudet vanhempiin ja perheen kes-kinäisestä rakkaudesta, kunnioituk-sesta ja onnesta, ja jos otatte vaivak-senne selittää kaikki tämä erikoisina aikoina, vaan aina sopivan ajan sat-tuessa, aivan kun ääneen ajatteli-sitte, niin lapsi tulee ymmärtämään hyvinkin aikaiseen monen asian merkityksen. Esimerkiksi jos lapsi tiskaa ja jättää astiat huonoksi pestynä, selittää miksi ei saa niin tehdä ja mikä paha siitä seuraa. Esim. näin: huonosti pestyistä asti-oista syöminen on vaarallista ja seu-vuoksi voi sairastua, tämän lisäksi sellaisia astioita on ruma katsella ja vielä kolmanneksi, huonosti suori-tettu työ häpäisee tekijänsä. Alkää koskaan sanoko lapselle: "Hyvä" jos hänen työnsä on huonosti tehty. Voi olla, että lapsi itse huomaa, että on väärin tehnyt ja jos nyt te hän-

tä keuhut, saa hän teistä huonon käsityksen. Luulee teitä joko tyh-mäksi joka ei osaa hyvää huonosta erottaa tai sitten arvaa, että olitte epärehellinen häntä säälissä, ja hän rupeaa usein teitä pettämään. Pakoittakaa lapsenne lempeydellä toimittamaan työnsä hyvin ja kun-nollisesti, niin hän menestyy parem-min elämässään ja hänestä on hyötyä enemmän yhteiskunnalle. Alkää an-tako lapsen kantaa sitä ajatusta, että hän on lapsenne ja hänellä on oikeus vaatia teiltä korukaluja juu-ri silloin kun elämänne mitä anka-rampin teitä itseänne kouristaa. Alkää myöskään antako lapsen tun-tea, että te olette hänen vanhempan-sa, haltijansa ja että teillä on oi-keus vaatia häneltä mitä päähänne vain pätkähtää. Koittakaa istuttaa lapsinne se ymmärrys, että kaikki perheen ilot sekä surut pitäisi olla yhteistä. Ei turhalla itkulla sitä pidä todistaa, vaan tosi teoissa näyt-tää se. Luopukoon joku muka-vuudestaan huonona aikana, jos hän sillä voi saattaa perheen huonot asiat paremmalle kannalle. Kun taas perheessänne on jokin ilo, jokin hauska seikka, niin alkää koskaan sivuuttako jotakuta perheenne jä-sentä vaan jakakaa kaiken keske-nänne. Tällatavalla on varsin help-po myöskin saada lapset kiinnostamaan yhteiskunta elämää. Yksi ei pidä olla paremmassa asemassa kuin toi-nenkaan, eikä yksi saa elää toisen työn kustannuksella. Tosi kyllä, pa-ras olisi jos lapsenne ei tarvitseisi koskaan tehdä mitään työtä liian nuorina. mutta me elämme vielä si-nä yhteiskunnassa, jossa heidän täytyy maistaa katkerat palat. Muu-ten koti voi olla hyödyllinen koulu monella alalla ja huolellinen äiti voi antaa kaikkea opetusta niin po-jilleen kun tytöilleenkin. Samaa aikaan aina selittäen yhteiskuntaelä-män merkitystä. Tämä on helpom-paa kun kirjoista opettaminen, johon kysytään äidiltä erikoista aikaa ja sitä hänellä tuskin löytyy. Opetta-kaa lapsianne tottelemaan teitä ei pelosta, vaan kunnioituksesta. Myön-täkää lapsellenne itsensä puolustus silloin kun häntä jostain syytätte. Alkää käyttäkö kuria. Se väite, et-tä toinen lapsi tarvitsee kuria ja toi-nen ei, ei ole paikallaan. Minulla on lapsia neljä ja aina olen ollut kurittamista vastaan, ja olen yhtä huolellisesti seurannut kaikkien hy-viä sekä pahoja puolia. Mutta se on totta, että toiselle lapselle on pal-jon enemmän puhuttava kun toiselle, ennenkuin hän taipuu. Ja jonkin-laista rangaistusta on käytettävä iso-jenkin lasten suhteen, ainoastaan säilyttääkseen jos sanoisin hieno-tunteisuuden, tai hellyyden. Esimer-kiksi jos lapsen piti jättää omena äidille, vaan hän söi omansa samoin kun toistenkin omenat ja sen lisäksi vielä äidinkin osan, niin olen pitä-nyt sopivana rangaista tällä tapaa: jakelen yllämainitunlaisen tapauksen jälkeen pääronia. Kaikki neljä har-taana odottelevat vuoroaan. Syylli-selle sanoin: "tämän olin varusta-nut itselleni, mutta luovun siitä ja annan sen sinulle, sillä minä tiedän viimeisestä kokemuksestani kuinka katkeraa on pettyä toiveissa." Poika joka on jo 15 vanha, punastui kor-viaan myöten ja kieltäytyi ottamas-ta, eikä syönyt sitä ennen kuin suos-tuin sen jakamaan hänen kanssaan.

Jos olisi kieltänyt, olisi hän louk-kaantunut ja pitänyt menettelyäni kiusantekona, mutta kun otin puolis-kon tarjoamasta pääronasta, meni hän toiseen huoneeseen ja itki hä-peästä. Tuntien itsensä syylliseksi äidin osan syömisessä sanoi: minä en koskaan enää tee sitä. Tämän ta-palinen menettely on liaksi lievä ja hienotunteinen sellaiselle lapselle joka on juroksi jo pienenä kasvatet-tu. Tällaisessa tapauksessa hän tie-tysti olisi syönyt pääronan suihin ja tehnyt toistenkin saman tempun. Siksiäpä juuri äidin olisi jo pieno-kaisena ensi viikkoina alettava kas-vattamaan lasta. Alkää pitäkö yhdestä lapsesta enemmän kuin toises-takaan, jakakaa huolenpitoanne, rak-kauttanne ja kärsivällisyyttänsä sa-malla mitalla kaikille. Olkaa las-tenne ystäviä, niin he itkevät silloin kun tekin itkette ja nauravat kans-sanne myös. Minun ainoat ystäväni ja lohduttajani ovat oman per-heen jäsenet. Olen parhaani koitta-nut ja saanut tuloksia. Jos he mie-hiksi ja naisiksi tuftuaan hylkäävät minut ja muuttavat koviksi, en tule tästä kantamaan tunnonvalvoja, että olen heidät itse sellaisiksi kasvat-tanut ja nyt saan niiltä kylvöstäni. Kehua en voi enkä tahdokkaan, että kaikessa olisin voinut, tai ymmär-tänyt olla niin kuin pitäisi, mutta on monta äitiä, jotka eivät tätäkään huomaa ja siksi kosketin näitä koh-tia, jos niistä jollekin hyötyä voisi olla.

Eräs äideistä.

Tuskaa

Näen tuskan, kurjuuden huutavan
hädän —
Saman ilmeen yhäti silmillän
näen:
Pudottaa rikas pöydältään muruja
vähän —
ja kohauttaa ylvästi olkapäitään.

Näen lapset pienet kuin nälkäiset
haamut
leipälinjalla vierellä vanhusten.
Siellä kuluivat päivät, illat aamut —
kerjuussa jäännösten, jätteiden.

Kuluvat päivät kunnes kerran
nälistä maahan vaivutaan
— ja yhä edelleen "armon herran"
edessä rukoilemaan taivutaan.

Ei! Ei! Nouse, nouse
vääryys poista!

H.

Veljesvihan ja verenlöyhkän su-musta, tykkien ja murha-aseiden pau-hinasta, kuoleman kentiltä ja sortu-neilta raunioilta, kohoa miljoonaiset kädet, miljoonaiset äänet kuuluu. Vaa-tien ja vannottaen huuto kuuluu joka ilmanääreen:

Älä katso taakse mustaan mennei-syyteen, mailman suureen paloon sen hirmukuvaan. Älä mieltä kiinnä ih-misten suureen rikokseen, hulluihuo-neen luomaan. Pois käännä. Nyt juuri elämä kutsuu suuren työhön. Uusi päivä jo valkenee, koittaa elä-män uusi aamu. Mutta joutukaam-me kiiruusti työhön! Työhön... Työ vain luo uutta elämää, antaa in-toa, luo toivoa ja poistaa menneen synkin päivän muiston.

Poistakaamme kirottu riisto, niin ikuisiksi ajoiksi poistuu kalman kau-hut. Työhön! Ihmiskunnan pelas-tus on käsissä raatajaluokan.